

jest oprávněna vydati jediné pojišťovna sama. Nejsou proto správní úřady ani povolány, aby podstatné vady takového výměru odstraňovaly, neopatřila-li pojišťovna, jako v daném případě, ani dodatečně v řízení odvolacím potřebný skutkový materiál, neuvedla-li žádných konkrétních dat ve směru individualisace předpisu pojistného.

Č. 11.275.

Pojištění nemocenské: O podmínkách a rozsahu závazku zaměstnavatelova, nahraditi pojišťovně podpůrný náklad za zaměstnance, přihlášeného opožděně, podle § 20 odst. 2 zák. č. 221/24 Sb.

(Nález ze dne 15. května 1934 č. 564/32.)

Prejudikatura: Boh. A 8684/30, 9047/31, 10.019/32.

Věc: Olga K. v Ch. proti zemskému úřadu v Praze o nemocenské pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Zemědělská nemocenská pojišťovna v Ch. uložila st-lce výměrem ze 14. června 1928, aby jí podle § 20 odst. 2 zák. z 9. října 1924 č. 221 Sb. nahradila podpůrný náklad za Vincencii V. částkou 522 Kč 30 h. Odvolání st-lčinu, podanému z tohoto výměru, nevyhověl okresní úřad v Chrudimi výměrem ze 13. května 1929 v podstatě z důvodu, že předpoklady cit. § 20 jsou dány tím, že podle výsledku šetření nastoupila Vincencie V. službu u st-lky dne 3. května 1928 a byla přihlášena k pojištění teprve 8. května 1928, tedy po uplynutí třídní zákonné lhůty a po onemocnění. Zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím nevyhověl dalšímu odvolání a potvrdil výměr okr. úřadu z jeho důvodů, k nimž poznamenal toto: »Podle protokolu sepsaného s Olgou K. dne 20. října 1928 u osp-é v Chrudimi doznala táž, že z útrpnosti přijala do práce Vincencii V. dne 4. května 1928 za stravu a byt a že ji přihlásila k zemědělské nemocenské pojišťovně v Chrudimi nedopatřením teprve dne 8. května 1928. I v případě, že V. podle vývodů odvolání nepodléhala pojistné povinnosti podle § 2 cit. zák., byl její přihláškou u shora jmenované pojišťovny založen mezi stranami pojistný poměr se všemi důsledky, které k němu zákon pojí. Ježto tedy V. byla přihlášena k pojištění po uplynutí třídní zákonné lhůty přihlašovací a po svém onemocnění, byla jí právem uložena náhradní povinnost podle § 20 odst. 2 cit. zák. bez ohledu na to, zda táž měla nárok na podpůrné dávky z dřívějšího služebního (pojistného) poměru.«

O stížnosti uvážil nss toto:

Podle § 20 odst. 2 zák. z 9. října 1924 č. 221 Sb. jest zaměstnavatel povinen nahraditi nemocenské pojišťovně náklad na dávky, jež pojišťovna učinila podle ustanovení zákona nebo stanov, ačkoli pojistětec byl přihlášen po uplynutí lhůty § 17 teprve, když nastal pojistný případ. Předpis tento předpokládá, jak stížnost správně uvádí, existenci

pojistného poměru. Ježto st-lka Vincencii V. k pojištění u zemědělské nemocenské pojišťovny v Ch. přihlásila s datem vstupu do zaměstnání 4. května 1928, uznal právem žal. úřad, že touto přihláškou byl založen pojistný poměr jmenované ode dne vstupu do zaměstnání u st-lky a to i v případě, že by předpoklady pojistné povinnosti podle § 2 cit. zák. nebyly dány.

Toto právní stanovisko žal. úřadu shoduje se s názorem nss-u projevěným v četných nálezech, tak na př. Boh. A 10.019/32, kdež bylo vysloveno, že v takovéto přihlášce, byť i tu nebylo pojistné povinnosti, jest spatřovati závazné prohlášení zaměstnavatelovo o tom, že jest tu zaměstnání povinně pojištěné, a že takováto přihláška, pokud nejde o úpravu pojistného poměru pro futuro, nýbrž o posouzení právních účinků plynoucích z přihlášky pro praeterito, neliší se svým významem nikterak od přihlášky zaměstnance, podléhajícího pojištění, že počátek pojistného poměru jest i tu připíat na okamžik vstupu do zaměstnání, které zaměstnavatel svou přihláškou uznal za podrobené pojistné povinnosti. Tyto právní zásady byly sice vysloveny při výkladu § 32 dřívějšího nemoc. zák. č. 33/1888 ř. z., kdežto dnešní spor jest posouditi podle zák. č. 221/1924 Sb., než obě tyto normy neliší se v právních pojmech, pokud zde přicházejí v úvahu, a zákon č. 221/1924 Sb. nemá ustanovení, jež by tomu bránilo, aby právního výkladu, uvedeného v cit. nálezu, bylo užito plně i na pojištění podle tohoto zák.

V dalším nál. Boh. A 8684/30 vyslovil pak nss, že v případě § 20 odst. 2 zák. č. 221/1924 Sb. zaměstnavatel je povinen nahraditi veškerý náklad na dávky, který nemocenská pojišťovna podle ustanovení zák. nebo stanov učinila na řádně nepřihlášeného pojištěnce, nikoliv tedy jen náklad za dobu od jeho onemocnění do přihlášky, a v nál. Boh. A 9047/31 dovedl nss, že závazek ten jest i tenkrát, když pojištěnec vstoupil již nemocen do zaměstnání a byl by měl nárok na dávky z dřívějšího poměru pojistného.

Trvaje na názorech vyslovených v cit. nálezech, nemohl nss přisvědčiti námitkám stížnosti, dovozujícím, že založení poměru pojistného přihláškou nastalo teprve dnem přihlášky, že zákon v § 20 odst. 2 má na mysli jen dávky, které pojišťovna učinila před opožděným přihlášením a nikoli také ony, které v budoucnu učiní, a stejně nelze souhlasiti s vývody stížnosti, dovozujícími z toho, že šlo u V. o pokračování onemocnění dřívějšího ve smyslu § 98 cit. zák., ježto byla z nemocnice propuštěna 2. května 1928 a touže nemocí opět onemocněla 10. května 1928, že proto se měl úřad při rozhodování řídití říditi řem 98 a nikoliv řem 20 cit. zák.

Na námitky ty dávají postačující odpověď cit. nálezy. Třeba pouze dodati, že stížností cit. § 98 týká se, jak zřejmo z jeho obsahu i zařazení, jedině rozsahu nároku pojištěncova na dávky a mohl by zaměstnavatel proti nároku pojišťovny podle § 20 odst. 2 se dovolati s úspěchem tohoto § 98 jen tenkrát, kdyby pojišťovna byla poskytla pojištěnci dávky přes rámec tohoto zákonného předpisu, na př. kdyby nebyla dbala toho, že jde o pokračování téže choroby a poskytla dávky, uvedené v § 95 I., déle než jeden rok od původního onemocnění. — — —